

VLČÍ DÍVKA

ZTRACENA V DIVOČINĚ

ANHO DO

bambook

bamb**oo**k

ANH DO

VLČÍ DÍVKA

ZTRACENA
V DIVOČINĚ

Ilustroval Jeremy Ley

Dodatečné ilustrace Annie Jiová

Text copyright © Anh Do, 2019

Illustrations by Jeremy Ley, 2019

© Grada Publishing, a.s., 2023

Translation © Martin Forman, 2023

Věnováno Summer, Leonovi, Lucovi a Xavierovi.
A taky Benovi a Freddiemu, bandě skvělých dětí.

Anh

Pro Tess.

Dobrodružství navzdory všem překážkám.

S láskou tvůj parťák v dobrodružství

Jem

OBSAH

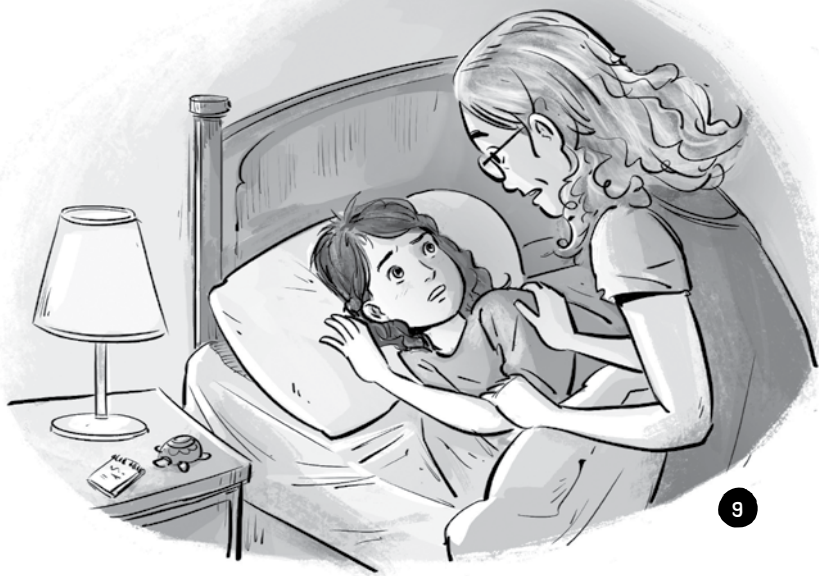
1	DO TEMNÉ NOCI	9
2	ZTRACENÁ	27
3	ZLATÁ	35
4	MOLLY	44
5	ŘEKA	48
6	BĚH SE PSY	64
7	AUTA	74
8	STARÉ SENDVIČE	81
9	SILNICÍ DÁL	95
10	NÁŠ PRVNÍ LOV	108
11	VEČEŘE	124

12	MNOHO ZÍTRKŮ	131
13	JÍP, JÍP	147
14	VLČÍ DÍVKA	160
15	VZHŮRU K NEBESŮM	173
16	TEHDY A TEĎ	183
17	MEDAILONEK	186
18	JITŘENKA	192
19	PO BOJI	203
20	LETADLO	207
21	LIDÉ	211

DO TEMNÉ NOCI

„Gwen, vzbud' se! Hned se vzbud'!“

Máma se mnou silně třásla. Až moc silně. Klouby na prstech jí úplně zbělely z toho, jak mi svírala paži.

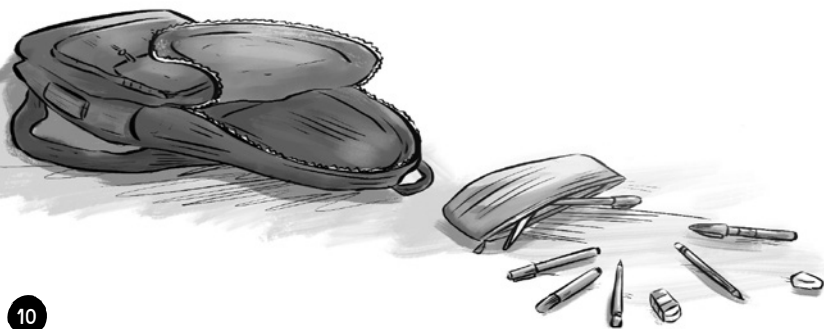
V první chvíli jsem myslela, že začnu křičet, možná kvůli strachu, jenž byl cítit v mámině hlavě, ale nestalo se to.

Místo toho jsem udělala, co po mně chtěla. Posadila jsem se.

„Musíme rychle pryč! Míří sem!“

Vyskočila jsem z postele a hodila na sebe nějaké šaty. Byla ještě tma, ale všichni už byli na nohou. Slyšela jsem, jak venku sousedé křičí a pláčou a jak troubí klaksony aut.

Šla jsem za mámou do kuchyně a sledovala, jak vytřepává kompletní obsah mého školního batohu na podlahu. Vysypal se mi při tom i celý otevřený penál, ale vypadalo to, že si toho nevěší má. Chtěla jsem protestovat, jenže jsem byla příliš vyděšená.

Máma potom naplnila batoh jídlem. Za ní jsem viděla z domovních dveří vycházet tátu s hromadou těžkých kufrů.

„Odnes to tátovi,“ řekla a podala mi batoh.

Vyběhla jsem ven a našla tátu, jak cpe kufry do auta. Podala jsem mu batoh a on ho hodil na hromadu v zavazadlovém prostoru.

„Buď v klidu, Gwen,“ řekl mi, ačkoli sám moc klidně nezněl. Otočil se zpátky k domu. „No tak,“ zamumlal. „Honem.“

Kolem projíždělo auto. Zatroubilo, vyhnulo se dodávce a uhánělo pryč.

Náhle se z domu vyřítila máma s mou starší sestrou Kate a společně utíkaly k našemu autu. Bylo to tak zvláštní – máma se ani nezastavila, aby zavřela domovní dveře.

„Všichni nasedat!“ zařval táta.

Měly jsme s Kate strach, protože táta málokdy zvyšoval hlas.

Naskládali jsme se do auta a vyjeli do temné noci.

Když jsme vyjížděli z města, silnice před námi přetékala auty. Vozy byly napěchované zavazadly, lidmi a dětmi. Některé byly mladší než já, jiné starší.

Uháněli jsme spolu s ostatními zdánlivě nekonečně dlouhou dobu. Cesta nás později zavedla do lesa a tam se vinula mezi řadami potemnělých stromů.

„Kam to jedeme, mami?“ zeptala jsem se konečně.

„Holky, zkuste zavřít oči,“ odpověděla mi máma roztřeseným hlasem. „Odpočiňte si trochu.“

„Proč jsme museli odjet?“ zeptala se Kate. Nedávno jí bylo jedenáct a vždycky byla velmi zvědavá.

Máma neodpověděla.

Podívala jsem se na Kate, která jen pokrčila rameny.

Brzy se ale ozvala znovu. „Můžeme hrát tu hru, kde myslíš na země začínající různými písmeny?“

„Teď ne, Kate,“ řekla máma.

Ulevilo se mi. Nesnášela jsem tu hru. Posledně, když jsme ji hráli, nemohla jsem celou věčnost přijít na zemi začínající na „B“. Nebyla jsem si jistá, jestli je Belgie země, nebo město.

Táta mi k tomu potom řekl: „Gwen, zlato, musíš víc věřit svým instinktům.“

Tohle mi říkával vždycky. „Nech se vést svými instinkty.“

Když jsem teď ale tátu sledovala, jak řídí auto, vypadal opravdu nejistě.

Kate to musela taky vycítit, protože se po zbytek cesty už na nic neptala. Místo toho jsme všichni mlčky seděli, zatímco jsme v následujících hodinách pokračovali dál do hloubi lesa po neznámé silnici, jež se zdála být nekonečná.

Zírala jsem ven z okénka. Na kilometry daleko v obou směrech se táhly stromy.

Náhle jsem v dálce uslyšela výbuch.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se.

Máma se podívala na tátu.

Uslyšela jsem to znovu. Tentokrát byl zvuk trochu hlasitější.

Táta sešlápl plyn až na podlahu a auto vyrazilo vpřed ještě větší rychlostí.

„Tati, jedeš moc rychle!“ vyjekla Kate.

„Ticho! Je to v pohodě!“ okřikl ji.

Tátův tón, který byl normálně vyrovnaný, ale nyní v něm zaznívala panika, nás vůbec neuklidňoval.

Po chvíli se táta otočil dozadu na Kate: „Promiň, zlatíčko, jenom se musíme...“

PRÁSK!

Narazili jsme přímo do zadní části nákladního auta před námi. Hlavou jsem se praštila o tátovu sedačku. Máma vykřikla. Kate se rozbrečela.

„Jste všichni v pořádku?“ zeptal se táta chraplavým hlasem.

Otočil se, aby se o tom přesvědčil, a všechny jsme horečně přikyvovaly.

Před námi byla asi stovka aut. Všechna stála v řadě na silnici, vinoucí se nahoru po temné hoře.

„Měli jsme odejít dřív!“ naříkala máma, obličej celý bílý.